

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 czerwca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Dworze Mazowieckim w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Anna Zajączkowska

Protokolant Anna Kopeć

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Nowym Dworze Mazowieckim – nie stawił się zawiadomiony prawidłowo

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu (...) r., (...)r. i (...) r.

sprawy

M. K., urodzonego (...) w miejscowości K., syna A. i T. z d. U.

oskarżonego o to, że:

w okresie od (...) roku do (...) w miejscowości W., gm. P. pow. (...), działając w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem, złośliwie i uporczywie naruszał prawa pracowników (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.: M. D. (1), M. Z. (1), A. Z., W. Ł. (1), A. C., B. Ł., Z. C., D. R., H. C., J. C., J. K. i S. B. (1) wynikające ze stosunku pracy i ubezpieczeń społecznych poprzez niewypłacanie im wynagrodzeń za pracę, ekwiwaleatów za urlop oraz poprzez niewydanie świadectw pracy, a ponadto w stosunku do A. Z., B. Ł., Z. C., J. K. i S. B. (1) będąc zobowiązany na mocy orzeczeń Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w W., VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych: z dnia (...) roku – sygn. akt (...) i z dnia (...) roku- sygn. akt (...) do wypłaty wynagrodzeń i innych świadczeń pracowniczych, obowiązku tego nie wykonał

tj. o przestępstwo z art. 218 § 1a k.k. w zb. z art. 218 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

• o r z e k a –

1. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu M. K. w akcie oskarżenia uznaje go za winnego tego, że w okresie od (...) roku do (...) r. w miejscowości W., gm. P. pow. (...), jako prezes zarządu i osoba odpowiedzialna za wykonywanie czynności z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych w spółce (...) Sp. z o.o. działając w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem, uporczywie i złośliwie naruszał prawa pracowników (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.: M. D. (1), M. Z. (1), A. Z., W. Ł. (1), A. C., B. Ł., Z. C., D. R., H. C., J. C., J. K. i S. B. (1) wynikające ze stosunku pracy i ubezpieczeń społecznych poprzez niewypłacanie im wynagrodzeń za pracę, ekwiwaleatów za urlop oraz poprzez niewydanie niezwłocznie po rozwiązaniu stosunku pracy świadectw pracy, a także, że jako prezes zarządu i osoba odpowiedzialna za wykonywanie czynności z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych w spółce (...) Sp. z o.o., będąc zobowiązany do wykonania orzeczeń Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w W., VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych: z dnia 16.11.2012 roku – sygn. akt (...) i z dnia (...) roku- sygn. akt (...) do wypłaty wynagrodzeń i innych świadczeń pracowniczych A. Z., B. Ł., Z. C., J. K. i S. B. (1), obowiązku tego nie wykonał tj. przestępstwa z art. 218 § 1a k.k. w zb. z art. 218 § 3 k.k. w z. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 218 § 1a k.k. w zb. z art. 218 § 3 k.k. w z. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. oskarżonego skazuje, a na podstawie art. 218 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszona na okres 3 (trzech) lat próby;

3. na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzeka od oskarżonego na rzecz:

a) pokrzywdzonej M. D. (1) nawiązkę w kwocie 2.000 zł (dwa tysiące złotych);

b) pokrzywdzonej W. Ł. (1) nawiązkę w kwocie 2.000 zł (dwa tysiące złotych);

c) pokrzywdzonego H. C. nawiązkę w kwocie 2.000 zł (dwa tysiące złotych);

d) pokrzywdzonego D. R. nawiązkę w kwocie 2.000 zł (dwa tysiące złotych);

e) pokrzywdzonego J. C. nawiązkę w kwocie 2.000 zł (dwa tysiące złotych);

4. na podstawie art. 72 § 1 pkt 8 k.k. zobowiązuje oskarżonego do wykonania orzeczeń Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w W., VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych: z dnia (...) roku –sygn. akt (...) i z dnia (...) roku –sygn. akt (...) w zakresie w jakim należności zasądzone tymi orzeczeniami nie zostały uregulowane;

5. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem opłaty, zwalniając go w pozostałym zakresie od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych i przejmując te koszty na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt II K 645/16

UZASADNIENIE

Oskarżony M. K. w okresie od (...) r. do (...) roku był prezesem zarządu spółki (...) sp. z o.o. Spółka (...) sp. z o.o. prowadziła działalność w zakresie skupu i sprzedaży surowców wtórnych w zakładzie znajdującym się w W. 7, gmina P.. Oskarżony M. K. jako prezes zarządu spółki (...) sp. z o.o. dokonywał w imieniu spółki wszelkich czynności z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, w tym podpisywał w imieniu spółki umowy o pracę, świadectwa pracy. Oskarżonemu w prowadzeniu spraw spółki (...) sp. z o.o. pomagał jego znajomy T. P.. T. P. w rozmowach z pracownikami spółki przedstawiał siebie jako prawnika oskarżonego. Spółka (...) sp. z o.o. jeszcze zanim oskarżony został prezesem zarządu była zadłużona. Udziałowcy spółki z uwagi na problemy finansowe spółki zdecydowali się sprzedać swe udziały inwestorowi - spółce (...) sp. z o.o., której prezesem zarządu był oskarżony.

W okresie kiedy oskarżony został prezesem zarządu spółka (...) sp. z o.o. zatrudniała m.in. M. D. (1), M. Z. (1), A. Z., W. Ł. (1), A. C., B. Ł. (1) Z. C., D. R., H. C., J. C., J. K. i S. B. (1).

T. P. po tym jak oskarżony został prezesem zarządu w imieniu oskarżonego zaproponował pracownikom spółki (...)” (...) sp. z o.o. zmianę warunków zatrudnienia, m.in. zatrudnienie na 1/3 etatu. Większość pracowników nie przystąpiła na zmianę warunków pracy. Na zawarcie takiego porozumienia zgodzili się pracownicy biurowi: M. D. (1), A. Z., M. Z., W. Ł. (1). Zgodnie ze zmienionymi warunkami pracownicy ci mieli świadczyć pracę w wymiarze 1/3 etatu. Faktycznie świadczyli pracę w pełnym wymiarze.

Spółka (...) sp. z o.o. w okresie od lutego 2012 r. do 1 marca 2013 r. nie uiszczała należności skarbowych. Składki na ubezpieczenie społeczne uiszczała nie w pełnej wysokości do września 2012 roku. Za kolejne miesiące składek na ubezpieczenie społeczne nie uiszczała w ogóle.

Spółka od lutego 2012 roku miała także problemy z bieżącą wypłatą pracownikom wynagrodzeń. Wypłaty wynagrodzenia odbywały się z opóźnieniem, w częściach, po (...) złotych i dopiero wtedy kiedy pracownicy dopominali się o wypłatę zaległego wynagrodzenia. W pierwszej kolejności było wypłacane wynagrodzenie w gotówce

pracownikom fizycznym i kierowcom, aby ci nie przestali świadczyć pracy. Oskarżony i T. P. zapewniali pracowników, że wynagrodzenia będą wypłacone, że są to przejściowe trudności.

Oskarżony zdecydował o wypowiedzeniu umów o pracę pracownikom biurowym W. Ł. (1), A. Z..

W. Ł. (1) była zatrudniona do (...) roku. Otrzymała niepodpisane świadectwo pracy, nie wypłacono jej wynagrodzenia za dwa ostatnie miesiące pracy. Pokrzywdzona chcąc uzyskać prawidłowo wystawione świadectwo pracy oraz wynagrodzenie jeździła do biura oskarżonego do W. na ul. (...), jak również wielokrotnie dzwoniła do jego biura. Do dnia 1 marca 2013 r. wynagrodzenia jej nie wypłacono, nie wydano prawidłowo wystawionego świadectwa pracy.

A. Z. była zatrudniona do (...) roku. Spółka nie wypłaciła jej wynagrodzenia za lipiec i sierpień 2012 roku. Pismem z dnia 15 września 2012 roku pokrzywdzona wezwała do zapłaty zaległego wynagrodzenia. Z uwagi na to, że spółka nie wypłaciła zaległego wynagrodzenia w terminie 7 dni od daty wezwania, pokrzywdzona wytoczyła przeciwko spółce powództwo, domagając się zasądzenia zaległego wynagrodzenia. Wyrokiem nakazowym z dnia (...) r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi –Północ w W. zasądził na rzecz A. Z. kwotę(...)złoty. Wyrok został doręczony spółce w dniu 21 listopada 2012 roku. Spółka nie wniosła sprzeciwu. Do dnia 1 marca 2013 r. spółka nie zapłaciła zaległego wynagrodzenia.

M. Z. w dniu (...) r. złożył wniosek o zwolnienie z pracy w związku z przejściem na emeryturę, jednak oskarżony nie zgodził się na taki sposób rozwiązania umowy o pracę. Ostatecznie umowę o pracę rozwiązano z nim na mocy porozumienia stron. Spółka nie wypłaciła mu wynagrodzenia za marzec, kwiecień, maj 2012 roku. Spółka nie wypłaciła również pokrzywdzonemu ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy za lata (...), choć w wystawionym świadectwie pracy znalazło się stwierdzenie, że pokrzywdzonemu wypłacono ekwiwalent za 59 dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego. M. Z. w lipca 2012 r. zwracał się na piśmie także o wydanie przez spółkę druku ZUS Rp-7. Pomimo wezwania do podpisania i zwrotu tego pisma, spółka tego nie uczyniła. Do dnia (...) r. spółka nie zapłaciła zaległego wynagrodzenia, ekwiwalentu, nie wydała druku ZUS Rp-7.

We wrześniu 2012 roku spółka przestała w ogóle wypłacać wynagrodzenia pracownikom, co doprowadziło do tego, że ci chcieli rozwiązać umowy o pracę z winy pracodawcy. Oskarżony nie zgodził się na taki sposób rozwiązania umów o pracę. Część pracowników w tym B. Ł. (1), Z. C., S. B. (1), J. K. po tym jak bezskutecznie wzywali spółkę do zapłaty zaległego wynagrodzenia złożyło w październiku 2012 roku powozy przeciwko spółce o wypłatę zaległych wynagrodzeń, zasądzenie odszkodowań za rozwiązanie umowy o pracę przez pracownika z powodu ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków przez pracodawcę, nakazanie wydania świadectw pracy.

Od października 2012 roku zakład w W. przestał funkcjonować, został zamknięty. Oskarżony przebywał w W. na ul. (...) lok. 205. Upoważniona osoba odbierała jedynie korespondencję kierowaną do spółki na adres w W.. Pracownicy spółki wielokrotnie jeździli do W. na ul. (...) po wynagrodzenie, świadectwa pracy. Oskarżony unikał kontaktu z pracownikami, nie odbierał od nich telefonów, kazał mówić pracownikom biura, że go nie ma, choć faktycznie był w biurze. Spółka nie odpowiadała na kierowaną do niej korespondencję Państwowej Inspekcji Pracy. Nie przedstawiła pomimo takiego żądania Państwowej Inspekcji Pracy w dniu (...) roku akt osobowych zatrudnionych pracowników, akt osobowych pracowników z którymi ustał stosunek pracy w 2012 roku, listy płac wszystkich pracowników za rok 2012 z potwierdzeniami wypłaty wynagrodzeń za 2012 roku, kart ewidencji pracy. Spółka nie odpowiadała również na pisma kierowane do niej z Sądu w związku z powództwem wytoczonym przez B. Ł. (1), Z. C., S. B. (1), J. K., A. Z.. Odpis pozwu B. Ł., Z. C., S. B. (1), J. K. został doręczony spółce do jej siedziby i odebrany przez upoważnioną osobę w dniu 23 października 2012 r. Wezwanie na rozprawę zostało odebrane 27 listopada 2012 roku również przez upoważnionego pracownika spółki w jej siedzibie w W.. W dniu (...) r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi- Północ w W. wydał wyrok uwzględniający roszczenia tych pracowników. Wyrok zaoczny został doręczony spółce w dniu (...) roku. Pismo odebrał upoważniony pracownik. Do dnia 1 marca 2013 r. spółka, pomimo zobowiązania orzeczeniem sądu do wypłaty wynagrodzeń B. Ł., Z. C., S. B. (1), J. K. nie wypłaciła tych wynagrodzeń.

Oskarżony M. K. ma (...) lata, jest (...), (...) , ma wyższe wykształcenie, jest zatrudniony w firmie (...) (...) (...) (...), osiąga miesięczny dochód w wysokości (...) złotych. (...) (...) (...) (...), (...)ani (...), (...) (...) (...).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: częściowo wyjaśnienia oskarżonego (k. 243, 324, 418-421), zeznania świadków: M. D. (1) (k. 14-15, 325- 327), Z. C. (k. 20, 327), B. Ł. (k. 28v, 327-328), S. B. (1) (k. 32, 328-329), J. K. (k. 46, 329-330), A. C. (k. 52, 330-331), H. C. (k. 56, 331-332), J. C. (k. 63, 332-333), A. Z. (k. 70v, 333), M. Z. (1) (k. 74 v, 334-335), D. R. (k. 85, 335-336), częściowo L. W. (k. 156, 336-337), częściowo T. P. (k. 158, -338), K. I. (1) (k. 191-192, 338), odpis KRS (k. 7-12, 202v—205, 205v-209, k. 253 – 257), umowy o pracę (k. 24, 25, 26, 27, 36,37-38, 39- 40, 60, 103, 124, 125, 126, 127, 135, 136 , 137, 138, 144, 145, 146, 171), wyrok zaoczny Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ z dnia 7 stycznia 2013 r. (k. 41-43, 109-111), postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ z dnia 14 lutego 2013 r. (k. 44), świadectwa pracy (k. 50, 54, 61, 65, 78-79, 86 , 178-179, 305, 317-318, 344, 347, 403), wyrok zaoczny Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ z dnia 9 kwietnia 2013 r. (k. 76-77), listę płac (k. 80, 98, 99, 119, 120, 133, 134, 149, 150, 151, 152, 153, 182), oświadczenie M. Z. (1) (k. 81-82), protokół oględzin rzeczy (k. 88-91, 162-164), pozwы (k. 92 – 93, 115-116, 129-130, 142-143, 165-166), pismo B. Ł. z dnia 18 września 2012 r. (k. 95), pisma (...) sp. z o.o. (k. 96, 101, 118, 122, 128, 140, 148), pismo B. Ł. z dnia 2.10. 2012 r. (k. 97), wezwań do zapłaty (k. 100, 121, 139, 154-155, 174, 175, 176), oświadczenia wypowiedzenie warunków umowy o pracę (k. 101), postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ z dnia 23 października 2012 r. (k. 104-106), pismo ZUS (k. 112), postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ z dnia 14 lutego 2013 r. (k. 113), postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ z dnia 25 lutego 2013 r. (k. 114), pismo (...) s.c. (k. 123), pismo S. B. z dnia 18.09.2012 r. (k. 131), pismo S. B. z dnia 2.10.2012 r. (k. 141), aneks do umowy o pracę (k. 168, 169), pismo M. Z. z dnia 21.05.2012 r. (k. 172), rozwiązania umowy o pracę na mocy porozumienia stron (k. 173), pismo M. Z. z dnia 26.07.2012 r. (k. 177), pismo M. Z. z dnia 01.08.2012 r. (k. 180-181), pismo M. Z. z dnia 18.07.2012 r. (k. 183), wyrok zaoczny Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ z dnia 9 kwietnia 2013 r. (k. 185), postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ z dnia 15 maja 2013 r. (k.186), postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ z dnia 14 czerwca 2013 r. (k.187), pismo Naczelnika US w N. (k. 190, 194-195, 348), protokół kontroli (k. 197-201), upoważnienia do przeprowadzenia kontroli (k. 202), pismo PIP (k. 210, 212), potwierdzenie odbioru (k. 211), nakaz zapłaty z dnia 16.11.2012 r. (k. 221, 321), postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ z dnia 28 grudnia 2012 r. (k. 222, 322), pisma oskarżonego (k. 259), akt notarialny Rep. A nr (...) (k. 260-263), rozwiązanie umowy o pracę (k. 304, 320), akt notarialny z dnia 14.11.2012 r. (k. 306 – 316), zajęcie wierzytelności (k. 319), listę zaległości podatków (k. 349), kartę karną (k. 350, 411), pismo ZUS wraz z załącznikami (k. 351 – 392), pismo (...) (k. 412), dokumentów znajdujących się w aktach sprawy (...) oraz akta (...).

Oskarżony przesłuchiwany w postępowaniu przygotowawczym w dniu (...) r. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, przy czym wskazał, że funkcję prezesa zarządu spółki pełnił od (...) roku do (...) roku. Podniósł, że kiedy został prezesem tej spółki, była ona zadłużona na kwotę (...) zł. Oskarżony stwierdził, że prowadził proces naprawczy, poszedł na ugodę ze wszystkimi wierzycielami, spółka wychodziła na swoje, do momentu gdy na drogach dojazdowych do zakładu spółki w W. (...) wójt gminy P. ustawił znak drogowy zakazujący ruchu pojazdom o masie powyżej(...) i odmówił rozszerzenia decyzji pozwalającej na rozbudowę zakładu. Sparaliżowało to działalność spółki. Spółka skierowała sprawę do (...), gdzie wygrała sprawę, ale do tego momentu straciła kontrahentów i płynność finansową. W(...) roku oskarżony miał wypadek samochodowy (...). W szpitali przebywał do (...) roku. Po powrocie zrezygnował z funkcji prezesa. Za czasów kiedy był prezesem spółka spłaciła zadłużenie w kwocie (...)zł. W tym mieściła się kwota zaległych płatności pracowniczych jakie on jako prezes zastał w kwocie ok. (...)zł. Celem spłaty zadłużenia zaciągnął jako osoba fizyczna pożyczki i kredyty. Oskarżony te pieniądze wносił do spółki. Podniósł, że jego błędem było to, że w czasie kiedy uległ wypadkowi nie zwolnił pracowników tylko ich trzymał i nie dostali pieniędzy za ten okres. Brak wypłaty wynagrodzeń wynikał, że złego stanu finansów, spółka nie miała środków do tych wypłat. Podał, że z funkcji prezesa zarządu został odwołany uchwałą zgromadzenia wspólników z dnia (...) roku.

Na rozprawie w dniu 6 czerwca 2017 r. oskarżony wyjaśnił, że w spółce (...) sp. z o.o. pełnił funkcję prezesa zarządu. W momencie kiedy został prezesem zarządu, spółka miała zobowiązania na kwotę około (...) zł. Spółka posiadała dwie decyzje na odbiór i gospodarkę odpadami. W momencie kiedy przejęli spółkę, oskarżony zrestrukturyzował

kredyt, rozliczył wszystkich pracowników. Wyplacił zaległe wynagrodzenia w kwocie (...) zł. (...) w spółce było 40. W momencie kiedy przejął spółkę liczył się z tym, że będą jakieś trudności, wiedział, że są długi, ale liczył, że sytuacja się poprawi. Podpisał ugodę z wierzycielami. Zrobił plan naprawczy spółki. Podniósł, że kiedy wychodzili na prostą, zaczęły się kłopoty, ponieważ nie zezwolono im na rozbudowę zakładu, a na drogach dojazdowych do siedziby spółki, zostały ustawione znaki drogowe, zakazujące wjazdu pojazdom o masie powyżej 3,5 tony. Oskarżony wskazał, że w momencie wprowadzenia procesu naprawczego spółki, zwiększyło się natężenie ruchu na drogach dojazdowych do zakładu. Przyjeżdżało (...) samochodów dziennie. Zaczęło to przeszkadzać mieszkańcom. Zaczęły się protesty. Później zakazano wjazdu pojazdom o masie powyżej (...) tony. Spółka zaskarżyła tę decyzję. Oskarżony zapewniał, że wynagrodzenie było wypłacane pracownikom na bieżąco. Pracownicy dostawali na święta bony w wysokości (...) zł. Wskazał, że spółka nie wypłaciła pracownikom pensji jedynie za ostatnie trzy miesiące z uwagi na brak środków finansowych. Wskazał, że świadectwami pracy zajmowała się główna księgowa M. D. (1). Oskarżony podpisał wszystkie świadectwa pracy, znajdowały się one u księgowej M. D. (1). Oskarżony wyjaśnił, że było włamanie do siedziby spółki, zostały skradzione dyski z komputerów, dokumentacja pracownicza. Po jego powrocie z Ukrainy, nie miał możliwości wystawienia świadectw pracy. Odpowiadając na pytania obrońcy oskarżony wyjaśnił, że kiedy pojechał na Ukrainę na Święta Bożego Narodzenia, miał wypadek. Nie był w stanie prowadzić firmy. Był na zwolnieniu do (...) roku. Oskarżony podał także, że pracownicy nie otrzymali wynagrodzenia za grudzień, styczeń i luty. Wcześniej oskarżony przywoził głównej księgowej pieniądze na wypłaty i to ona się zajmowała wypłatami. Cała dokumentacja potwierdzająca przekazywanie pieniędzy na wynagrodzenia jest u nowego zarządu. Oskarżony zapewnił, że wszystkim pracownikom za wcześniejszy okres wynagrodzenie zostało wypłacone. Wszystkie pokwitowania były w dokumentacji spółki. Oskarżony wyjaśnił, że w momencie kiedy W. Ł. odeszła z pracy, dostała podpisane świadectwo pracy. Oskarżony nie był w stanie powiedzieć, czy wynagrodzenie w całości zostało jej wypłacone. Stwierdził, że raczej nie z uwagi na to, że spółka nie miała na to środków. Spółka cały czas miała problemy z wypłacaniem pieniędzy. Oskarżony nie składał wniosku o upadłość spółki, gdyż chciał ją ratować. W jego ocenie spółka była do uratowania, gdyby tylko lokalne władze umożliwiły im działania. Oskarżony nie był w stanie odpowiedzieć na pytanie kiedy zaczęły się problemy z bieżącym regulowaniem wynagrodzenia pracowników. Nie pamiętał, ale chyba w grudniu 2012 roku do rodziny (...) leciał samolotem przez Litwę albo Białoruś. Jeśli chodzi o świadectwa pracy, to księgowa dawała mu te świadectwa, oskarżony je podpisał, nie pamiętał kiedy. Nie wie co się z nimi stało. Stwierdził, że po włamaniu do biura dzwoniła do niego M. D. (1) i to była taka forma szantażu z jej strony, żeby oskarżony dał chociaż (...) zł, to ona wystawi świadectwa pracy. Niewydanie świadectw pracy nie wynikało z jego niechęci tylko niemożności. Oskarżony podał, że kierował się dobrem spółki nie rezygnując z funkcji prezesa zarządu, kiedy zorientował się, że nie ma środków na wypłatę pieniędzy dla pracowników. Wskazał, że nie wiedział, iż przeciwko spółce toczą się postępowania przed Sądem pracy z powództw pracowników.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W ocenie Sądu wyjaśnieniom oskarżonego należało dać wiarę jedynie w zakresie, w jakim pokrywają się z poczynionymi przez Sąd ustaleniami faktycznymi oraz zeznaniami pokrzywdzonych, świadka K. I., jak również dokumentami zgromadzonymi w aktach sprawy.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie w jakim twierdził, że w okresie kiedy był on prezesem zarządu spółki (...) sp. z o.o. wynagrodzenie nie było wypłacone pracownikom spółki jedynie za trzy ostatnie miesiące tj. (...) roku, (...) roku, kiedy spółka już faktycznie nie prowadziła żadnej działalności. W tej części wyjaśnienia oskarżonego są sprzeczne z zeznaniami pokrzywdzonych pracowników, którzy konsekwentnie i zgodnie zeznawali, że wynagrodzenia nie były wypłacane w terminie od początku kiedy tylko oskarżony został prezesem zarządu spółki. Z relacji pokrzywdzonych wynika, że od lutego 2012 roku wynagrodzenia były wypłacane z dużym opóźnieniem, w częściach i dopiero wtedy kiedy pracownicy stanowczo się domagali wypłaty wynagrodzenia. Zeznali, że w pewnym momencie wynagrodzenia w ogóle nie otrzymywali. Z zeznań W. Ł. (1) wynika, że nie dostała wynagrodzenia za miesiące kwiecień, maj, z zeznań A. Z. wynika, że nie dostała wynagrodzenia za lipiec i sierpień, zaś M. Z. podniósł, że nie dostał pieniędzy za marzec, (...) roku, a zatem pracownicy ci nie otrzymali w ogóle wynagrodzenia za miesiące, kiedy jeszcze, zgodnie z wyjaśnieniami oskarżonego, spółka faktycznie prowadziła działalność.

Sąd także nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, że powodem niewydawania niektórym pracownikom niezwłocznie po ustaniu stosunku pracy świadectw pracy było to, że została skradziona dokumentacja z siedziby spółki, a on sam po wypadku przebywał na Ukrainie. Oceniając te wyjaśnienia wskazać trzeba, że z relacji świadków pracowników spółki, w tym z relacji K. I. (1) (zatrudnionego w spółce w okresie(...) r. do (...) r.) i L. W., wynika, że oskarżony przebywał cały czas w Polsce, był z nim kontakt do (...) roku. Podobnie zeznawali pracownicy, którzy jeździli do biura do W. domagając się wypłaty zaległego wynagrodzenia, wydania świadectw pracy. Wszyscy zgodnie zeznawali, że widzieli, iż oskarżony jest w biurze. Odnosząc się do wyjaśnień oskarżonego w których tłumaczył, że niewydanie świadectw pracy było spowodowane kradzieżą dokumentów z siedziby spółki, podnieść trzeba, że, po pierwsze zaskakującą rzeczą jest, iż sprawcy skradli dokumenty osobowe pracowników, dyski komputera, a nie zabrali z siedziby spółki o wiele bardziej wartościowych przedmiotów, o których mówiła M. D. (1), takich jak monitory, drukarki, faks. Oceniając wyjaśnienia oskarżonego w tej części trzeba mieć na uwadze okoliczność, iż niektórzy pracownicy, ci którzy wielokrotnie jeździli do biura oskarżonego w W. w tym czasie otrzymali świadectwa pracy (M. D. (1), J. C., S. B. (1), J. K., A. C., H. C., D. R.). A zatem wystawienie i wydanie świadectw pracy było możliwe. W ocenie Sądu świadectwa pracy pozostałym pracownikom nie zostały wystawione i wydane z uwagi na lekceważenie przez oskarżonego jego obowiązków jako pracodawcy. Z zeznań pokrzywdzonych wynika, że zachowanie oskarżonego wobec nich cechowało się arogancją i całkowitą ignorancją ich trudnej życiowej sytuacji. J. C. zeznał, że to oskarżony wykorzystując sytuację, zmusił go do zaakceptowania świadectwa pracy, w którym wskazano, że wykorzystał urlop i że zostało wypłacone wynagrodzenie trzymiesięczne, choć tak faktycznie nie było. Pokrzywdzony zeznał, że tylko pod takimi warunkami oskarżony zgodził się wydać mu świadectwo pracy. Jak wskazał J. C., zgodził się na przyjęcie takiego świadectwa pracy, gdyż zależało mu na uzyskaniu świadectwa pracy, z którego wynikałby okres zatrudnienia 21 lat w spółce. B. Ł. (1) zeznała, że oskarżony celowo unikał kontaktu z pracownikami, nie chciał tłumaczyć przyczyn niewypłacania pieniędzy. S. B. (1) zeznał, że wtedy kiedy pracownicy chcieli, aby rozwiązanie umów o pracę nastąpiło z winy pracodawcy, oskarżony się na to nie zgadzał. O tym, że oskarżony jako pracodawca ignorował swe obowiązki, świadczą też następujące okoliczności. Oskarżony od czerwca 2012 roku nie wystawił prawidłowego świadectwa pracy W. Ł. (1), choć z pewnością miał możliwość wystawienia prawidłowego (podpisanego) świadectwa pracy. Unikał kontaktu z tym pracownikiem. W lipcu 2012 roku nie podpisał przesłanego przez pokrzywdzonego M. Z. (1) druku ZUS Rp-7. Oskarżony w listopadzie 2012 roku nie udostępnił Państwowej Inspekcji Pracy dokumentów osobowych pracowników spółki, uniemożliwił przeprowadzenie kontroli w spółce w tym zakresie. W świetle tych wszystkich okoliczności Sąd przyjął, że oskarżony miał możliwość wystawienia świadectw pracy wszystkim pracownikom, wbrew temu co twierdził, jednak tego nie uczynił na skutek lekceważenia obowiązków jakie na nim spoczywały jako pracodawcy.

Sąd uznał zeznania M. D. (1), M. Z. (1), A. Z., W. Ł. (1), A. C., B. Ł., Z. C., D. R., H. C., J. C., J. K. i S. B. (1) za wiarygodne. Wprawdzie jako pokrzywdzeni byli zainteresowani określonym rozstrzygnięciem sprawy i mieli interes w składaniu zeznań określonej treści, to jednak ich relacje są logiczne, spójne, korespondują ze sobą i ze zgromadzonymi w aktach sprawy dokumentami.

Jeśli chodzi o zeznania L. W. to Sąd dał im wiarę co do tego, że świadek jako księgowy pomagał spółce, że nie miał problemów ze skontaktowaniem się z oskarżonym, wtedy kiedy świadczył swe usługi na rzecz spółki albowiem w tym zakresie zeznania tego świadka korespondują z uznanymi przez sąd za wiarygodne zeznaniami świadka M. D.. W pozostałym zakresie z uwagi na to, że świadek nie pamiętał szczegółów świadczonych usług, w szczególności tego w jaki sposób były wystawiane świadectwa pracy w spółce, jego zeznania nie wniosły niczego istotnego w sprawie.

Sąd ocenił zeznania świadka T. P. za wiarygodne w części w jakiej zeznał, że jest znajomym oskarżonego. W pozostałym zakresie w jakim świadek twierdził, że nie wiedział w jakiej kondycji znajdowała się spółka (...) sp. z o.o., że nie angażował się w jej działalność, Sąd uznał za niewiarygodne albowiem są sprzeczne z uznanymi przez sąd za wiarygodne zeznaniami pokrzywdzonych.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka K. I. (1). Jest to osoba, która nie miała żadnego interesu w składaniu zeznań określonej treści. Jego zeznania są logiczne, spójne, korespondują z pozostałymi uznanymi przez Sąd za wiarygodne dowodami.

W ocenie Sądu brak było także podstaw, aby kwestionować wartość dowodową dokumentów czy autentyczność zgromadzonych w aktach sprawy dokumentów.

Uwzględniając zebrany w sprawie materiał dowodowy stwierdzić należy, iż obdarzone przez Sąd wiarą dowody łączą się w logiczną całość i stanowią wystarczającą podstawę do uznania, iż okoliczności popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu i jego wina nie budzą wątpliwości.

Zebrany w toku postępowania materiał dowodowy wskazuje na to, że oskarżony w okresie od 14 lutego 2012 roku do 28 lutego 2013 r. w miejscowości W., gm. P. pow. (...), jako prezes zarządu i osoba odpowiedzialna za wykonywanie czynności z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych w spółce (...) Sp. z o.o. działając w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem, uporczywie i złośliwie naruszał prawa pracowników (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.: M. D. (1), M. Z. (1), A. Z., W. Ł. (1), A. C., B. Ł., Z. C., D. R., H. C., J. C., J. K. i S. B. (1) wynikające ze stosunku pracy i ubezpieczeń społecznych poprzez niewypłacanie im wynagrodzeń za pracę, ekwiwaleatów za urlop oraz poprzez niewykanie niezwłocznie po rozwiązaniu stosunku pracy świadectw pracy, a także, że jako prezes zarządu i osoba odpowiedzialna za wykonywanie czynności z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych w spółce (...) Sp. z o.o., będąc zobowiązany do wykonania orzeczeń Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w W., VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych: z dnia (...) roku –sygn. akt(...) i z dnia (...)roku- sygn. akt(...) do wypłaty wynagrodzeń i innych świadczeń pracowniczych A. Z., B. Ł., Z. C., J. K. i S. B. (1), obowiązku tego nie wykonał tj. przestępstwa z art. 218 § 1a k.k. w zb. z art. 218 § 3 k.k. w z. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Zgodnie z treścią art. 218 § 1a k.k. kto, wykonując czynności w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, złośliwie lub uporczywie narusza prawa pracownika wynikające ze stosunku pracy lub ubezpieczenia społecznego podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Zgodnie zaś z treścią art. 218 § 3 k.k. osoba określona w treści art. 218 § 1a k.k., która będąc zobowiązana orzeczeniem sądu do wypłaty wynagrodzenia za pracę lub innego świadczenia ze stosunku pracy, obowiązku tego nie wykonuje, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 3.

Oskarżony jako prezes zarządu spółki (...) Sp. z o.o. sp. z o.o. odpowiedzialny był za dokonywanie w imieniu spółki czynności z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych. Z przeprowadzonych w toku postępowania dowodów wynika, że to on w imieniu spółki podpisywał umowy o pracę, wystawiał świadectwa pracy.

Zebrany w toku postępowania materiał dowodowy wskazuje, że spółka nie wypłacała pracownikom od (...) roku w terminie i w całości wynagrodzenia, zaś od (...) roku w ogóle nie wypłacała należnego wynagrodzenia zatrudnionym pracownikom, jak również nie wypłacała ekwiwalentu za niewykorzystany urlop.

Niewątpliwie niewypłacanie w terminie należnego wynagrodzenia, niewypłacanie należnego ekwiwalentu za niewykorzystany urlop stanowi naruszenie praw pracownika wynikających ze stosunku pracy. Pracodawca ma obowiązek wypłacania wynagrodzenia pracownikowi w określonym terminie. Termin wypłaty wynagrodzenia powinien być stały i z góry określony. Zgodnie z zawartymi umowami o pracę wynagrodzenie miało być wypłacane z dołu do 10 każdego miesiąca. Ze zgodnej relacji wszystkich pracowników wynika, że ten obowiązek był naruszany. W tym miejscu Sąd wskazuje, że w opisie czynu przypisanego oskarżonemu nie zostało doprecyzowane za jakie konkretnie miesiące i w jakiej wysokości wynagrodzenia nie były wypłacane. Wskazać bowiem trzeba, że z uznanych za wiarygodne relacji pracowników wynikało, że wynagrodzenia od lutego nie były wypłacane w terminie, od września 2012 roku w ogóle nie otrzymywali wynagrodzenia, nie był wypłacony również ekwiwalent za niewykorzystany urlop. To zaś było wystarczające dla przyjęcia, że naruszono prawa pracowników. Ustalanie w jakiej konkretnie wysokości i kiedy powinni pracownicy otrzymywać wynagrodzenie za poszczególne miesiące w (...) r., nie miało znaczenia dla stwierdzenia, że niewypłacanie wynagrodzenia za pracę w terminie, niewypłacanie wynagrodzenia, ekwiwalentu za niewykorzystany urlop stanowiło naruszenie praw pracowników. Jednocześnie pokrzywdzeni przesłuchiwani w 2017 roku, a więc po upływie 5 lat nie byli w stanie tego doprecyzować. Zdaniem Sądu przyczyną niewypłacania wynagrodzenia w terminie, a potem zaprzestanie wypłacania wynagrodzenia było to, że spółka nie

miała wystarczających na to środków. To było również przyczyną tego, że spółka nie wypłaciła wynagrodzeń i innych świadczeń pracowniczych zasądzonych wyrokami Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w W., VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych: z dnia (...) roku –sygn. akt (...)i z dnia (...)roku- sygn. akt (...). Przy tym podnieść trzeba, że trudności finansowe nie usprawiedliwiają niewypłacenia pracownikom wynagrodzenia.

Zebrany w toku postępowania materiał dowodowy wskazuje także na to, że pracownicy spółki mieli problemy z otrzymaniem świadectw pracy. Wielokrotnie jeździli do W. na ul. (...), aby otrzymać wynagrodzenie, świadectwo pracy. Oskarżony unikał kontaktu z pracownikami, nie odbierał od nich telefonów, kazał mówić pracownikom biura, że go nie ma, choć faktycznie był w biurze. Niektórzy pracownicy otrzymali świadectwa pracy. Jednak warunkiem otrzymania świadectwa pracy była zgoda na to, że w dokumentach tych zawarta była informacja, że pracownicy wykorzystali urlop i że zostało wypłacone wynagrodzenie, choć tak faktycznie nie było. Podnieść trzeba, że pracodawca ma obowiązek wydania świadectwa pracy niezwłocznie po rozwiązaniu umowy o pracę. W ocenie Sądu, o czym była już mowa w uzasadnieniu, oskarżony miał możliwość wystawienia świadectw pracy wszystkim pracownikom niezwłocznie po rozwiązaniu umów o pracę, wbrew temu co twierdził, jednak tego nie uczynił na skutek lekceważenia obowiązków jakie na nim spoczywały jako pracodawcy.

Przesłankami odpowiedzialności karnej na podstawie art. 218 § 1a k.k. są złośliwość albo uporczywość w naruszaniu praw pracownika. Przez złośliwość rozumie się szczególnie negatywne nastawienie związane z dążeniem do wyrządzenia pracownikowi szkody, określonej dolegliwości itp., natomiast przez uporczywość - wielokrotne lub długotrwałe naruszanie praw pracownika (por. postanowienie S.A. w Krakowie z dnia 13 grudnia 2000 r., II AKz 289/00, KZS 2000, z. 12, poz. 28).

W tej sprawie Sąd przyjął, że oskarżony uporczywie naruszał prawa pracowników wynikające ze stosunku pracy. Wynagrodzenie nie było wypłacane w terminie długotrwałe bo przez okres kilku miesięcy, następnie od września 2012 roku w ogóle nie było wypłacane.

Oskarżony był świadom tego, że spółka (...) sp. z o.o. nie ma wystarczających środków finansowych na wypłacanie pracownikom wynagrodzenia. W takiej sytuacji, skoro spółka nie posiadała wystarczających środków na pokrycie swoich zobowiązań, oskarżony jako prezes zarządu miał obowiązek złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości. Oskarżony jednak tego nie uczynił. Oskarżony mógł również, nie godząc się na długotrwałe naruszanie praw pracowniczych, zrezygnować z pełnienia funkcji prezesa zarządu, czy też podjąć decyzję o wypowiedzeniu pracownikom umów o pracę już w (...)roku. Tego jednak nie uczynił. Wyjaśnił, że nie podejmował takich decyzji albowiem chciał za wszelką cenę uratować spółkę. Z tych przyczyn nie podejmował m.in. decyzji o zwolnieniu pracowników, pomimo braku środków finansowych na wypłatę ich wynagrodzeń, godząc się tym samym na długotrwałe naruszanie prawa pracownika do otrzymywania należnego wynagrodzenia w terminie, a potem otrzymywania w ogóle wynagrodzenia. Sąd nie dał wiary temu, że problemy finansowe spółki wynikały z braku możliwości rozbudowy zakładu. Oskarżony jako prezes zarządu spółki, która nabyła udziały w spółce (...) sp. z o.o. już w styczniu 2012 roku doskonale zdawał sobie sprawę z zadłużenia spółki. Miał świadomość konieczności spłacenia zadłużenia spółki. Wiedział też na czym opierała się dotychczasowa działalność spółki, w szczególności miał świadomość, że spółka dotychczas na terenie zakładu nie gromadziła, magazynowała nieprzetworzonych śmieci komunalnych, nie miała na to odpowiednich pozwoleń. Oczywistym jest również, że tego rodzaju działalność wzbudzi protesty mieszkańców. Oskarżony jako profesjonalista powinien zatem najpierw wystąpić o zgodę na rozbudowę zakładu, zdobyć odpowiednie zezwolenia, ustalić, czy tego rodzaju działalność nie spotka się ze sprzeciwem mieszkańców, władz gminy P.. Takie okoliczności powinien odpowiednio wcześniej przewidzieć i zapobiegać wystąpieniu niekorzystnych czynników. Decyzja o podjęciu nowego rodzaju działalności bez odpowiednich zezwoleń, kontynuowanie prowadzenia działalności przez spółkę pomimo bardzo złego stanu finansów spółki, nie zwalniała oskarżonego z obowiązku wypłaty wynagrodzeń w terminie. Przy tym trzeba mieć na uwadze, że dowody przeprowadzone w toku postępowania wskazują, że w okresie od lutego do września 2012 roku praca była wykonywana przez cały czas przez pracowników spółki, a zatem niewiarygodne są wyjaśnienia oskarżonego, że spółka nie wypłacała wynagrodzeń jedynie za okres kiedy pracownicy nie świadczyli już pracy, zakład był zamknięty.

Sąd przyjął również, że oskarżony złośliwie naruszał prawa pracownicze. Z zeznań pokrzywdzonych wynika o czym była już mowa w uzasadnieniu, że zachowanie oskarżonego wobec nich cechowało się arogancją i całkowitą ignorancją ich trudnej życiowej sytuacji. Niczym innym jak wyrazem arogancji ze strony pracodawcy jest przecież niewydawanie świadectw pracy, niepodpisanie druku ZUS Rp-7, uzależnianie wydania świadectw od zaakceptowania przez pracownika stwierdzenia, że wynagrodzenie zostało wypłacone, że został wykorzystany urlop wypoczynkowy.

Przy czym zachowania oskarżonego podjęte w stosunku do pracowników spółki stanowią zdaniem Sądu czyn ciągły, zostały bowiem podjęte w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem.

Wymierzając oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności Sąd wziął pod uwagę wszystkie okoliczności, o jakich mowa w art. 53 kk. Jako okoliczność łagodzącą Sąd uwzględnił przyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu, dotychczasową niekaralność. Natomiast, w poczet okoliczności obciążających Sąd zaliczył oskarżonemu fakt dopuszczenia się przestępstwa przez stosunkowo długi okres czasu oraz działanie na szkodę wielu pokrzywdzonych. Co prawda okoliczności należące do znamion danego przestępstwa nie mogą być w zasadzie traktowane jako okoliczności wpływające na zaostrzenie lub złagodzenie kary. To jednak od lat podkreśla się w orzecznictwie sądowym, że okoliczności te mogą być traktowane jako wpływające na wymiar kary wtedy, gdy w rachubę wchodzi okoliczności podlegające stopniowaniu, co do ich nasilenia, co miało miejsce w przedmiotowej sprawie.

Mając na uwadze okoliczności sprawy, dotychczasowy tryb życia oskarżonego jego właściwości i warunki osobiste Sąd uznał, iż istnieje uzasadniona prognoza, że pomimo niewykonania kary pozbawienia wolności oskarżony będzie przestrzegał porządku prawnego i osiągnięte zostaną cele kary, w szczególności nie powróci on na drogę przestępstwa. Dlatego wykonanie kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego należało warunkowo zawiesić na okres 3 lat tytułem próby. Zastosowany środek probacyjny pozwoli na skuteczną kontrolę zachowania oskarżonego i skłoni go do refleksji nad nagannością swojego postępowania i jego nieopłacalnością.

Sąd nie uwzględnił wniosku pokrzywdzonych o zobowiązanie oskarżonego do naprawienia wyrządzonej szkody albowiem aktualnie ustalenie w jakiej konkretnie wysokości odnieśli szkody było utrudnione. Pokrzywdzeni nie byli w stanie sprecyzować za jakie miesiące, w jakiej wysokości wynagrodzenie, ekwiwalent za niewykorzystany urlop im się należy. Sąd natomiast zdecydował o wymierzeniu nawiązki na ich rzecz w wysokości po 2.000 złotych. Wymierzając nawiązki w tej wysokości Sąd miał na uwadze całokształt okoliczności sprawy, a mianowicie zakres praw pokrzywdzonych naruszanych przez oskarżonego, stopień naruszenia tych praw, czas trwania tych naruszeń.

Jednocześnie Sąd, aby zwiększyć oddziaływanie na oskarżonego, skłonić go do refleksji nad nagannością swego postępowania i jego nieopłacalnością, na podstawie art. 72 § 1 pkt 8 k.k. zobowiązał go do wykonania orzeczeń Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w W., VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych: z dnia (...) roku –sygn. akt (...) i z dnia (...) roku- sygn. akt (...) w zakresie w jakim należności zasądzone tymi orzeczeniami nie zostały uregulowane. Trzeba mieć bowiem na uwadze, że roszczenia części pokrzywdzonych o zasądzenie zaległego wynagrodzenia zostały prawomocnie zasądzone na ich rzecz. Przy tym biorąc pod uwagę możliwości zarobkowe oskarżonego, jego sytuację majątkową, rodzinną, Sąd zdecydował, że obowiązki te powinien spełnić w okresie próby.

Z uwagi na to, że oskarżony jest osobą osiągającą dochody, Sąd uznał, że brak jest podstaw do zwolnienia oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w całości. Sąd mając na uwadze to, że oskarżony osiąga dochody w wysokości (...) zł na utrzymaniu ma dwoje dzieci, obciążył go opłatą sądową od kary pozbawienia wolności, zwalniając go w pozostałym zakresie od obowiązku ponoszenia kosztów postępowania.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w wyroku.